

Arrest

nr. 81 885 van 29 mei 2012
in de zaak RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 januari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat S. TUCI, en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 4 oktober 2001 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 5 oktober 2001 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken nam op 18 oktober 2001 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 december 2001 bevestigende beslissingen van weigering van verblijf. Naar aanleiding van het ingediende vernietigingsberoep tegen deze beslissingen stelde de Raad van State op 25 februari 2003 de afstand van het geding vast (RvS 25 februari 2003, nr. 116.383).

1.4. Verzoekers dienden op 19 maart 2003 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken nam op 21 maart 2003 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 7 april 2003 bevestigende beslissingen van weigering van verblijf.

1.7. Verzoekers keerden op 11 augustus 2003 met de hulp van de Internationale Organisatie voor de Migratie vrijwillig terug naar Kosovo (sic).

1.8. Eerste verzoeker kwam op 12 februari 2009 wederom toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een derde asielaanvraag in.

1.9. Tweede verzoekster kwam op 7 juni 2010 wederom toe op Belgisch grondgebied en diende op 9 juni 2010 een derde asielaanvraag in.

1.10. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 september 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 23 december 2011 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV, 23 december 2011, nr. 72 597).

1.11. Verzoekers dienden op 23 januari 2012 een vierde asielaanvraag in.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 januari 2012 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“(…) Overwegende dat betrokkene op 05.10.2001 een eerste asielaanvraag indiende die op 18.12.2001 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot ‘weigering van verblijf’ kreeg. Overwegende dat betrokkene op 19.03.2003 een tweede asielaanvraag indiende die op 10.04.2003 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering van verblijf’ kreeg. Overwegende dat betrokkene op 12.02.2009 een derde asielaanvraag indiende die op 27.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering van verblijf’ kreeg. Overwegende dat op 28.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 23.01.2012 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst onmiddellijk gearresteerd zou worden door de Servische politie. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij terugkeer ondervraagd zal worden in verband met zijn UCPMB-lidmaatschap. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de amnestie die Servië toekende aan de ex-UCPMB-leden niet gerespecteerd zou worden door de Servische autoriteiten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat Servische gendarmes altijd controles zouden uitvoeren in zijn dorp en dat ze nu bezig zouden zijn met alle ex-UCPMB-leden te arresteren en te ondervragen in verband met hun activiteiten tijdens de oorlog. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat het CGVS in zijn beslissing dd. 27.09.2011 (p. 2): “Dat er na de invoering van de amnestiewet toch nog ex-UCPMB-ers werden opgepakt en veroordeeld, is geenszins in tegenspraak met de bevinding dat de amnestiewet toch correct werd/wordt geïmplementeerd. De amnestiewet heeft immers slechts betrekking op bepaalde wetsartikelen en sluit op zich niet uit dat personen alsnog kunnen worden vervolgd wegens het plegen van misdrijven die niet onder de amnestieregeling ressorteren. Uw bewering dat de amnestiewet op geen enkele UCPMB-soldaat wordt toegepast en dat u daarom nog steeds wordt gezocht is dan ook een blote bewering die geenszins met de beschikbare informatie overeenstemt (CGVS II, p. 3).” Overwegende dat betrokkene een oproepingsbrief dd. 18.12.2011 (+vertaling) van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Servië voorlegt waarbij betrokkene wordt

opgeroepen inzake het vergaren van informatie met betrekking tot een strafbaar feit volgens art. 33 van de Wet Wapens en Munitie. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij terugkeer ondervraagd zal worden in verband met zijn wapenbezit. Overwegende dat dit document geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat dit document onderdeel is van een strafrechtelijke vervolging voor gemeenrechtelijke feiten wat buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Geneve of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij dit document rond 15.01.2012 ontvangen zou hebben. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene een print van het internet dd. 17.12.2011 van de Organisatie van Oorlogsveteranen van het UCPMB voorlegt, waarin verklaart wordt dat ex-UCPMB-leden verhoord zouden worden door de Servische Politie en dat de Servische gendarmes voortdurend aanwezig zouden zijn in de regio's waar Albanen wonen. Overwegende dat dit document van algemene aard is en dus niet het persoonlijk karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn vader vernomen heeft dat hij in geen geval mag terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij anders gearresteerd zal worden. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. (...)"

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"Overwegende dat betrokkene op 05.10.2001 een eerste asielaanvraag indiende die op 18.12.2001 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering van verblijf' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 19.03.2003 een tweede asielaanvraag indiende die op 10.04.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering van verblijf' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 09.06.2010 een derde asielaanvraag indiende die op 27.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering van verblijf' kreeg. Overwegende dat op 28.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 23.01.2012 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar schoonvader een oproepingsbrief gekregen zou hebben op naam van haar man. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn vierde asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de vierde asielaanvraag van haar echtgenoot op 26.01.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene verklaart ze vreest dat haar man gearresteerd en mishandeld zal worden zoals andere ex-UCPMB-leden bij terugkeer. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze enkel nog telefonisch contact zou hebben met haar schoonfamilie in Servië. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dat dergelijk element niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar schoonvader de oproepingsbrief van haar man meegegeven zou hebben met iemand die naar België gekomen zou zijn. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs kan voorleggen om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aangezien de aangevoerde middelen in de twee verzoekschriften identiek zijn en de respectievelijke beslissingen eerste verzoeker (rolnr.: RvV 90 364) en zijn echtgenote (rolnr.: RvV 90 349) betreffen, is het aangewezen de twee zaken omwille van de onderlinge samenhang te voegen.

2.2. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschriften in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“(…) Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet; Dat artikel 51/8 stelt dat “De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend hij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van (..)”

Dat in onderhavig geval verzoeker nieuwe gegevens aangaande een oud feit, alsook nieuwe feiten heeft aangehaald. die ontegensprekelijk nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw.;

Dat de verwerende partij onterecht van oordeel was dat de door verzoeker aangehaalde gegevens geen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw., terwijl zij haar beslissing om tot dit besluit te komen op gegevens ent die eerder betrekking hebben op de bewijswaarde van sommige nieuwe gegevens in het licht van de bewijzen die reeds verzameld zijn;

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat deze overweging niet ernstig is om de door verzoeker aangebrachte documenten niet in aanmerking te nemen als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vw.

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij zelfs geen kennis heeft genomen of zelfs geen moeite heeft gedaan om kennis te nemen van de inhoud van bovenvermelde brieven;

Dat deze elementen wel degelijk nieuwe gegevens zijn, in die zin dat ze een nieuw feit aanbrengen. of een bewijs van een oud feit aanvoeren;

Verzoeker wordt onterecht beschuldigd van verboden wapendracht en brengt een oproepingsbrief van de Ministerie van Binnenlandse Zaken naar voren,

Deze bevestigt dat verzoeker nog steeds gezocht wordt, en dit op basis van een onterechte strafrechtelijke vervolging. een voorwendsel om hem te vangen:

Bijgevolg diende de overheid deze elementen te beschouwen als zijnde nieuwe elementen in de zin van 51/8 Vw;

Dat bijgevolg de beslissing die stelt dat er geen nieuwe elementen zijn, in strijd is met artikel 51/8 Vw:

Dat in casu de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering;

Dat de Raad van State meermaals stelde dat een stereotype motivering geenszins een adequate motivering uitmaakt in de zin van artikel 2 en 3 van de wet aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen;

Dat dit eveneens het standpunt is van het Hof van Cassatie;

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn;”

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending van het vertrouwensbeginsel wordt aangevoerd. Onder “*middel*” in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekers verzuimen om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen het vertrouwensbeginsel zou schenden.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partijen zich steunen op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kennen doch betwisten dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partijen voeren met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

3.5. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de verzoekende partijen geen nieuwe gegevens hadden aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zodat de asielaanvragen niet in aanmerking werden genomen. Dit is het determinerend motief waarom de vierde asielaanvraag van verzoekers niet in overweging werd genomen.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker in het kader van zijn vierde asielaanvraag een oproepingsbrief en de vertaling ervan heeft neergelegd, waarin staat dat hij zich op 20 december 2011 moest aanmelden in de burelen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Blijkens zijn verklaringen die hij op 26 januari 2012 in het kader van zijn vierde asielaanvraag heeft afgelegd, legde hij naast de oproeping ook een print neer van een Brief van de Organisatie van Oorlogsveteranen van UCPMB. De vertaling van de oproepingsbrief luidt als volgt: *“Betrokkene moet zich op 20.12.2011 aanmelden in de burelen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken.”* Verzoeker zette het volgende uiteen: *“Mijn vader heeft deze oproepingsbrief aan een personen gegeven die met een bus naar België kwam. Ik het document rond 15.01.2012 ontvangen.”* De inhoud van de brief van de Oorlogsveteranenorganisatie luidt als volgt: *“Volgens de organisatie worden ex UCPMB leden verhoord door de Servische politie. Daarnaast zijn Servische gendarmes voortdurend aanwezig in de regio waar Albanezen wonen. Naam van betrokkene wordt niet vermeld.”* In verband met zijn vrees verklaart eerste verzoeker: *“Ik zal onmiddellijk gearresteerd worden door de Servische politie. Ik zou ondervraagd worden ivm mijn lidmaatschap bij UCPMB en wapenbezit. Servië heeft wel amnestie toegekend aan ex leden van UCPMB maar dit wordt niet gerespecteerd door de Servische autoriteiten.”* Hij beweerde nog telefonisch contact te hebben met zijn vader in Servië die hem gezegd zou hebben dat hij niet mag terugkeren naar Servië, want dat hij anders zou zijn gearresteerd worden. Op de vraag *“Wilt u nog niets toevoegen aan uw verklaring?”* antwoordde eerste verzoeker: *“De Servische gendarmes voeren altijd controles uit in ons dorp. Nu zijn ze bezig om alle ex UCPMB leden te arresteren en te ondervragen ivm activiteiten tijdens de oorlog.”*

Tweede verzoekster heeft blijkens de gegevens van het administratief dossier geen nieuwe documenten voorgelegd en verklaarde dat haar man alle documenten heeft voorgelegd. Ze verklaart in het kader van haar vierde asielaanvraag dat ze vreest dat haar man gearresteerd zou worden door de Servische politie en dat hij mishandeld zou worden zoals andere ex leden van UCPMB. Ze heeft nog enkel telefonisch contact met de familie van haar man, verklaart ze. Ze verklaart verder: *“Mijn schoonvader heeft een oproepingsbrief gekregen op naam van mijn man. Hij heft deze brief aan iemand anders gegeven die naar België is gekomen.”*

3.7. De Raad merkt in de eerste plaats op dat de opsomming die verzoekers in hun verzoekschriften weergeven van de documenten die naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag zouden zijn neergelegd, beperkt blijft tot de oproepingsbrief. De print van de brief van de Organisatie van Oorlogsveteranen van UCPMB wordt niet vermeld. De overwegingen omtrent de verklaringen die verzoekers hebben afgelegd in het kader van hun vierde asielaanvraag worden door verzoekers evenmin gevisieerd door verzoekers. De pertinente overwegingen in de bestreden beslissingen hieromtrent blijven bijgevolg gehandhaafd.

3.8. In de bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, wordt over de oproepingsbrief en zijn verklaringen het volgende gesteld: *“Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst onmiddellijk gearresteerd zou worden door de Servische politie. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij terugkeer ondervraagd zal worden in verband met zijn UCPMB-lidmaatschap. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de amnestie die Servië toekende aan de ex-UCPMB-leden niet gerespecteerd zou worden door de Servische autoriteiten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat Servische gendarmes altijd controles zouden uitvoeren in zijn dorp en dat ze nu bezig zouden zijn met alle ex-UCPMB-leden te arresteren en te ondervragen in verband met hun activiteiten tijdens de oorlog. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat deze informatie louter steunt op*

beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat het CGVS in zijn beslissing dd. 27.09.2011 (p. 2): “Dat er na de invoering van de amnestiewet toch nog ex-UCPMB-ers werden opgepakt en veroordeeld, is geenszins in tegenspraak met de bevinding dat de amnestiewet toch correct werd/wordt geïmplementeerd. De amnestiewet heeft immers slechts betrekking op bepaalde wetsartikelen en sluit op zich niet uit dat personen alsnog kunnen worden vervolgd wegens het plegen van misdrijven die niet onder de amnestieregeling ressorteren. Uw bewering dat de amnestiewet op geen enkele UCPMB-soldaat wordt toegepast en dat u daarom nog steeds wordt gezocht is dan ook een blote bewering die geenszins met de beschikbare informatie overeenstemt (CGVS II, p. 3).” Overwegende dat betrokkene een oproepingsbrief dd. 18.12.2011 (+vertaling) van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Servië voorlegt waarbij betrokkene wordt opgeroepen inzake het vergaren van informatie met betrekking tot een strafbaar feit volgens art. 33 van de Wet Wapens en Munitie. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij terugkeer ondervraagd zal worden in verband met zijn wapenbezit. Overwegende dat dit document geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat dit document onderdeel is van een strafrechtelijke vervolging voor gemeenrechtelijke feiten wat buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Geneve of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij dit document rond 15.01.2012 ontvangen zou hebben. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven.”

In de bestreden beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, werd met betrekking tot de oproepingsbrief verwezen naar de bestreden beslissing van eerste verzoeker. Over haar verklaringen stelde de gemachtigde: “Overwegende dat betrokkene verklaart ze vreest dat haar man gearresteerd en mishandeld zal worden zoals andere ex-UCPMB-leden bij terugkeer. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze enkel nog telefonisch contact zou hebben met haar schoonfamilie in Servië. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dat dergelijk element niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar schoonvader de oproepingsbrief van haar man meegegeven zou hebben met iemand die naar België gekomen zou zijn. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs kan voorleggen om deze bewering te staven.” Er wordt dan ook in de beslissingen geconcludeerd dat betrokkenen bij hun huidige asielaanvragen geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.9. De Raad merkt op dat verzoekers hun middel doorspekken met een aantal theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en over artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, maar geenszins concreet ingaan op de specifieke motieven van de bestreden beslissingen zoals hierboven weergegeven, waardoor zij er niet in slagen een motiveringsgebrek aannemelijk te maken. Verzoekers leveren enkel algemene kritiek door te stellen dat zij wel degelijk nieuwe gegevens hebben aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet omdat ze volgens hen “een nieuw feit aanbrengen of een bewijs van een oud feit aanvoeren”. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoekers niet concreet maken welk nieuw feit wordt bewezen of welk nieuw bewijs van een oud feit door de voorgelegde stukken wordt geleverd.

3.10. De Raad wijst erop dat het begrip “nieuw gegeven” niet betekent dat elk stuk dat nog niet ter beoordeling werd voorgelegd aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen automatisch als “nieuw gegeven” kan worden beschouwd. Het begrip “nieuwe gegevens” heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 december 2009, nr. 5053 (c)). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de

doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Het verwijt van verzoekers dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn "(...) *beslissing om tot dit besluit te komen op gegevens ent die eerder betrekking hebben op de bewijswaarde van sommige nieuwe gegevens in het licht van de bewijzen die reeds verzameld zijn*" en dat hij zelfs geen kennis zou hebben genomen van de inhoud van de brieven, kan geenszins worden aanvaard.

3.11. De Raad merkt verder op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van de nieuw aangevoerde gegevens in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ook kan nagaan of deze gegevens "*nieuw*" zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (cf. RvS 17 mei 2010, nr. 5672 (c)). Bijgevolg kan de gemachtigde van de staatssecretaris, in tegenstelling tot wat verzoekers aanvoeren, wel degelijk *prima facie* beoordelen of de nieuwe elementen als "*nieuwe gegevens*" kunnen worden beschouwd in het licht van de bewijzen die reeds eerder verzameld werden. In de bestreden beslissing van eerste verzoeker wordt over de oproepingsbrief dan ook terecht gesteld: "(...) *dat dit document geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat dit document onderdeel is van een strafrechtelijke vervolging voor gemeenrechtelijke feiten wat buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Geneve of de subsidiaire bescherming valt.*" De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg rechtsgeldig tot het besluit komen dat verzoekers geen "*nieuwe gegevens*" hadden aangebracht zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.12. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 90 364 / IV en RvV 90 349 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN